

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1711/22
5.6.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Миленије Петричевић и Маје Чогурић, чланова већа, у парници тужиоца Оператор дистрибутивног система "ЕПС Дистрибуција" д.о.о. Београд, са седиштем у Београду, Масарикова 1-3, чији је пуномоћник Милутин Радоичић, адвокат из Београда, поштански фах 107, 11158 Београд 118, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Божур Лакетић, адвокат из Београда, Љешка 70, ради дуга по тужби и утврђења и стицања без основа по противтужби, одлучујући о жалби тужене, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 6448/16 од 25.1.2021. године, у седници већа одржаној дана 5.6.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П 6448/16 од 25.1.2021. године у ставовима другом, трећем, четвртном, петом, шестом и седмом изреке и жалба тужене у наведеним деловима **ОДБИЈА** као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу осмом изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П 6448/16 од 25.1.2021. године тако што се обавезује тужена АА из ... да исплати тужиоцу Оператору дистрибутивног система "ЕПС Дистрибуција" д.о.о. Београд износ од 138.400,00 динара на име трошкова парничног поступка, са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршност пресуде до исплате, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде, под претњом извршења.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке дозвољено је преиначење тужбе повећањем тужбеног захтева тужене учињене поднеском од 6.10.2020. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу на име стеченог без основа исплати износ од 105.783,77 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев тужене којим је тражила да се утврди да је ништав Уговор о отплати дуга од 19.4.2016. године, који је тужена закључила са

1711/22

тужиоцем. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев тужене којим је тражила да се обавезе тужилац да туженој на име стеченог без основа исплати износ од 714.813,08 динара, са законском затезном каматом и то: на износ од 150.000,00 динара од 19.4.2016. године до коначне исплате, на износ од 24.960,00 динара од 19.5.2016. године до коначне исплате, на износ од 24.600,00 динара од 18.6.2016. године до коначне исплате, на износ од 24.560,00 динара од 19.7.2016. године до коначне исплате, на износ од 24.560,00 динара од 3.8.2016. године до коначне исплате, на износ од 24.560,00 динара од 15.9.2016. године до коначне исплате, на износ од 24.560,00 динара од 13.10.2016. године до коначне исплате, на износ од 24.557,08 динара од 16.11.2016. године до коначне исплате, на износ од 49.120,00 динара од 19.12.2016. године до коначне исплате, на износ од 24.560,00 динара од 14.2.2017. године до коначне исплате, на износ од 24.600,00 динара од 14.3.2017. године до коначне исплате, на износ од 25.000,00 динара од 20.4.2017. године до коначне исплате, на износ од 24.600,00 динара од 10.5.2017. године до коначне исплате, на износ од 49.120,00 динара од 26.6.2017. године до коначне исплате, на износ од 24.600,00 динара од 25.7.2017. године до коначне исплате, на износ од 25.000,00 динара од 7.9.2017. године до коначне исплате, на износ од 24.600,00 динара од 21.10.2017. године до коначне исплате, на износ од 24.600,00 динара од 14.11.2017. године до коначне исплате, на износ од 25.000,00 динара од 12.12.2017. године до коначне исплате, на износ од 25.000,00 динара од 26.12.2017. године до коначне исплате, на износ од 25.000,00 динара од 20.2.2018. године до коначне исплате и на износ од 25.000,00 динара од 26.12.2017. године до коначне исплате. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев тужене којим је тражила да се утврди да је раскинут уговор о отплати дуга од 19.4.2016. године који је тужена закључила са тужиоцем. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев тужене којим је тражила да се обавезе тужилац да туженој на име стеченог без основа исплати износ од 714.813,08 динара, односно појединачне износе са законском затезном каматом за период доцње, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом седмим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка. Ставом осмим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошков парничног поступка у износу од 159.700,00 динара, са законском затезном каматом од дана стицања услова за извршење одлуке о трошковима, до коначне исплате.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку, побијајући је у ставовима другом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом и осмом изреке. Жалбене разлоге је образложила и жалбени предлог изнела. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражила.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужене делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно наводима жалбе тужене,

1711/22

првостепени суд није учинио ни битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, јер пресуда нема недостатака због којих се не може испитати. Изрека пресуде је разумљива, не противречи сама себи ни разлозима датим о свим битним чињеницама који су јасни и непротивречни, а о битним чињеницама не постоји противречност ни између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини изведених доказа и самих тих доказа.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 23.10.2015. године приликом контроле прикључка, мерног места и инсталација корисника електричне енергије АА - соларијум, евиденциони број ..., утврђено је неовлашћење коришћење електричне енергије од стране тужене, о чему је сачињен записник К2 број 121569 од 23.10.2015. године. Утврђено је да је на мерилу електричне енергије чији је власник тужена, неисправна пломба ДМДМ, да су замењени отпорници на С и Т систему и да је бројило неисправно. Туженој је издат рачун од 28.10.2015. године за утрошену електричну енергију по основу записника о неовлашћеној потрошњи који гласи на износ од 714.812,82 динара, са роком плаћања 7.11.2015. године. Парничне странке су 19.4.2016. године закључиле уговор о отплати дуга којим је уговорено да са даном 19.4.2016. године дужник на име утрошене електричне енергије која је обрачуната по основу записника о коришћењу електричне енергије и на име камате због доцње дугује износ од 714.812,82 динара, дужник се обавезао да наведени износ исплати повериоцу у ратама према уговореној динамици исплате, а да на неизмирени дуг тече камата за све време док исти не буде у целости измирен. Такође је уговорено да је по окончању исплате по уговору о отплати дуга дужник обавезан да се јави надлежном погону "ЕПС Дистрибуција" д.о.о. ради уплате коначне затезне камате, као и да у случају да дужник не измири предметни дуг на начин и у роковима како је утврђено уговором, исти се раскида, а за наплату одмах доспева целокупни неплаћени дуг, односно неплаћени део дуга. Према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке Душана Орлића, тужена је сукцесивним уплатама тужиоцу уплатила укупно 714.813,08 динара, чиме је извршила исплату целокупног дуга по рачуну од 28.10.2015. године. Дуг тужене по основу законске затезне камате обрачунате простом пропорционалном методом на износ неплаћеног главног дуга у периоду од 8.11.2015. године (датум доспећа наведеног рачуна 7.11.2015. године) уз евидентирање свих уплата тужене до 15.3.2018. године (датум последње евидентираних уплате којом је главни дуг сведен на 0,00 динара и извршена преплата у износу од 0,26 динара) на дан последње евидентираних уплате износи 105.783,77 динара. Према исказима сведока ББ и ВВ, којима је суд поклатио веру, због постојања сумње да постоји неовлашћена потрошња електричне енергије (као корисник бројила тужене евидентиран је соларијум, а бројило је евидентирало мању потрошњу), издат је налог да се бројило замени и испита у лабораторији ЕДБ-а. Према извештају лабораторијског испитивања, на бројилу су били постављени отпорници који се постављају или да замене или да појачају постојеће отпорнике, што је један од начина крађе струје. Тужилац сачињава записник о неовлашћеном коришћењу електричне енергије на основу извештаја лабораторије, што је учињено и у конкретном случају.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, применом одредаба чланова 17, 262. 277. став 1, 278. став 1, 279. став 1. и 324. Закона о облигационим односима - ЗОО,

1711/22

првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца основан имајући у виду да је спорним уговором уговорено да на неизмирени дуг тече камата за све време док исти не буде у целости измирен, те да је по окончању исплате дуга по уговору дужник у обавези да се јави надлежном погону "ЕПС Дистрибуција" ради уплате коначне затезне камате, па како тужена није доставила доказ да је поступила у складу са наведеном одредбом уговора, односно да је исплатила законску затезну камату на неизмирени дуг која је текла од 7.11.2015. године до измирења дуга у целости 15.3.2018. године, суд је на основу цитираних законских одредаба усвојио тужбени захтев тужиоца и тужену обавезао да на име неисплаћене законске затезне камате исплати износ од 105.783,77 динара, прихватајући налаз и мишљење судског вештака. На поуздано и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је закључио да нису испуњени услови који би предметни уговор о отплати дуга чинили ништавим, јер уговарање отплате дуга у ратама није противно принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима, предмет обавезе тужене је тачно одређен, могућ и допуштен, па како уговор није ништав, тужилац није дужан да врати туженој оно што је примио по основу уговора, због чега је применом одредбе члана 47, 49, 103. став 1, 104. став 1. и 109. став 1. ЗОО, одбијен главни противтужбени захтев. Одлучујући о евентуалном противтужбеном захтеву, првостепени суд је, будући да је тужена у целости измирила обавезу у погледу главног дуга у складу са одредбом члана 2. уговора и да јој тужилац није саопштио да раскида уговор у смислу одредбе члана 130. ЗОО, иако је каснила са извршењем уговорних обавеза, закључио да је неоснован захтев за раскид уговора, те да је самим тим неоснован и захтев за исплату утужених износа као стечених без основа, у смислу члана 210. ЗОО. Правилно је првостепени суд оценио неоснованим истакнути приговор застарелости, применом одредбе члана 371. ЗОО, закључивши да од дана закључења спорног уговора до подношења тужбе није протекао законом прописани рок у коме је тужилац могао захтевати испуњење обавезе.

Нису основани наводи жалбе тужене којима се указује да суд није правилно и у потпуности утврдио чињенично стање. Према одредби члана 8. ЗПП, суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка, одлучује које ће чињенице узети као доказане. У конкретном случају, супротно наводима жалбе, првостепени суд је правилно применио цитирану одредбу и на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, правилно утврдио све битне чињенице за одлучивање о захтевима тужиоца и тужене, а у образложењу пресуде на јасан и логичан начин изнео садржину изведених доказа.

Наиме, наведено чињенично стање је првостепени суд утврдио на основу изведених писаних доказа, као и исказа сведока ББ и ВВ, којима је поклатио веру, а који су били сагласни у погледу битних чињеница које се односе на начин и околности под којима је утврђено да је постојала неовлашћена потрошња електричне енергије, сматрајући да су искази сведока јасни, убедљиви и у сагласности са осталим изведеним доказима, из којих је несумњиво утврђено да је на мерицу електричне енергије чији је власник тужена, неисправна плomba, замењени отпорници на С и Т систему и да је бројило неисправно. Исказу тужене саслушане у својству парничне странке, у делу којим је тврдила да је била уцењена да закључи спорни уговор јер би јој у супротном

1711/22

била обустављена испорука електричне енергије, суд није поклатио веру, с обзиром на то да је у наведеном делу њен исказ у супротности са осталим доказима, при чему тужена на наведену околност није приложила доказе. С тим у вези, неосновани су и наводи жалбе којима се указује да записници које су приликом контроле прикључка и мерног места сачинили овлашћени радници јавног предузећа за електродистрибуцију, не представљају поуздано доказно средство и да је исте потписао само један радник тужиоца. Ово стога што наведени записници, супротно наводима жалбе, представљају исправу коју је у прописаном облику издало лице у вршењу јавног овлашћења које му је поверено законом (ЕПС дистрибуција), те се на овим доказима може заснивати судска одлука, при чему се суштина издавања записника своди на утврђивање техничке исправности, односно неисправности уређаја за мерење потрошње електричне енергије, а тужена није у току поступка доказала да је спорно бројило било исправно, односно да је потрошња посредством тог бројила била овлашћена, нити да су записнике потписала неовлашћена лица. Поред наведеног, побијана одлука није заснована само на наведеним записницима (о контроли прикључка – К1 и неовлашћеном коришћењу електричне енергије – К2 од 23.10.2015. године) већ и на записнику о исправности мерила електричне енергије од 28.9.2015. године, према коме је на ЕДБ бројилу ... (власник мерила тужена), неисправна пломба, са примедбом да су замењени отпорници С и Т систему и да је бројило неисправно. Стога, како је неовлашћена потрошња електричне енергије утврђена контролом мерног места од стране овлашћених радника тужиоца, на туженој као потрошачу је терет доказивања да неовлашћене потрошње није било, па су супротни жалбени наводи неосновани.

Нису основани ни жалбени наводи да првостепени суд није правилно ценио разлоге ништавости предметног уговора о отплати дуга у смислу члана 103. ЗОО, указујући да је исти противан одредбама Закона о привредним друштвима. Наиме, одредбом члана 34. став 1. наведеног закона, прописано је да лица која као запослени у друштву раде на пословима чије обављање у редовном пословању укључује и закључење или испуњење одређених уговора или предузимање других правних радњи, овлашћена су да као пуномоћници друштва закључују и испуњавају те уговоре, односно предузимају те правне радње у границама послова на којима раде без посебног пуномоћја. Следом наведеног, околност да у уговору, који је потписала тужена и њен заступник ГГ, није наведено својство лица запосленог код тужиоца, које је потписало уговор, супротно наводима жалбе, не чини наведени уговор ништавим. С тим у вези, правилно је првостепени суд закључио да уговор који су парничне странке закључиле није противан принудним прописима, јавном поретку нити добрим обичајима, као и да је предмет уговора могућ, допуштен и одређен. Поред наведеног, ако се има у виду и то да понашање тужене, која је уредно испуњавала уговорне обавезе (осим што неколико пута није испоштовала уговорену динамику отплате дуга) и дана 15.3.2018. године у целости измирила главни дуг према тужиоцу, а да тужилац и поред кашњења у исплати рата није одустао од одржавања спорног уговора на снази, правилно је првостепени суд оценио да нису испуњени услови за пружање тражене судске заштите туженој.

Приликом одлучивања о законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе, али их није посебно образлагао сагласно одредби члана 396. став 1. ЗПП, с обзиром да не могу довести до другачије

1711/22

одлуке у овој правној ствари.

На основу изложеног, Апелациони суд у Београду је одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду на основу члана 390. ЗПП одлучујући као у ставу првом изреке.

С обзиром на исход спора и постигнути успех странака, другостепени суд је потврдио и одлуку о трошковима поступка садржану у ставу седмом изреке, на основу члана 401. тачка 2. у вези члана 165. став 1. ЗПП, пошто је донета правилном применом одредбе чл. 153. ЗПП.

Иако је првостепени суд правилно оценио да тужиоцу, с обзиром на исход спора и постигнути успех у њему, припада право на накнаду трошкова парничног поступка, не може се сматрати да је одлучујући у наведеном делу правилно применио материјално право. Наиме, тужиоцу су признати трошкови поступка увећани за одговарајући проценат на име пореза на додату вредност, обрачунатог на извршене адвокатске услуге. Сагласно одредбама ЗПП и Закона о порезу на додату вредност, странка која је постигла успех у парници, а која је радње у поступку предузимала посредством адвоката, начелно би имала право на накнаду трошкова на име ПДВ на адвокатску услугу, у ком случају је као доказ потребно приложити рачун о извршеним адвокатским услугама, који садржи све елементе рачуна прописане одредбом чл. 42. Закона о ПДВ. Међутим, пуномоћник тужиоца није доставио суду доказ да је наведени трошак заиста и сносио – рачун за извршене адвокатске услуге који садржи све елементе прописане законом, што је био дужан сагласно одредби чл. 231. ст. 2. ЗПП, већ је доставио доказ да је обвезник пореза на додату вредност, при чему наведена потврда не утиче на другачије становиште овог суда по овом питању. У том смислу, одлука о трошковима поступка је преиначена и тужена обавезана да тужиоцу исплати укупан износ од 138.400,00 динара на име трошкова поступка, од чега за састав тужбе и пет образложених поднесака по 6.000,00 динара, за заступање на 4 одржана рочишта по 7.500,00 динара, за приступ пуномоћника на 9 неодржаних рочишта по 4.500,00 динара, за трошкове вештачења 20.000,00 динара и на име судске таксе на пресуду 11.900,00 динара, који трошкови су одмерени применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксене тарифе, важићим у време пресуђења. На досуђени износ тужиоцу припада и законска затезна камата у смислу одредбе члана 277. став 1. ЗОО, почев од дана извршности пресуде до исплате.

Имајући у виду да је тужена делимично успела у поступку по жалби и то само у погледу трошкова поступка као споредног потраживања, није основан њен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је одбијен трећим ставом изреке ове пресуде, на основу чл. 153. и 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија,
Снежана Живковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице

7

Гж

1711/22

Јасмина Ђокић